

DANIEL
SILVA

DE ANDERE
VROUW

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Daniel Silva

Oorspronkelijke titel: *The Other Woman*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: HarperCollins US

Bewerking: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: iStock © Scaliger; iStock © Mikolaj; Shutterstock © Maria Savenko

Foto auteur: © Marco Grob

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: Scandbook UAB

ISBN 978 94 027 0268 2

ISBN 978 94 027 5783 5 (e-book)

NUR 330

Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

NACHTTREIN
NAAR WENEN

BOEDAPEST, HONGARIJE

Het zou allemaal nooit zijn gebeurd – de wanhopige zoektocht naar de verrader, de moeizame bondgenootschappen, de onnodige doden – als die arme Heathcliff er niet was geweest. Hij was hun tragische figuur, hun gebroken belofte. Uiteindelijk zou hij de zoveelste streep aan Gabriels balk blijken te zijn. Toch zou Gabriel liever hebben gehad dat Heathcliff en hij nog aan dezelfde kant van de groene zoden hadden verkeerd. Medewerkers als Heathcliff kwam je niet iedere dag tegen, soms maar één keer in je loopbaan, zelden twee keer. Zo ging het nu eenmaal in de spionagewereld, tot Gabriels grote spijt. Zo ging het in het leven.

Heathcliff was niet zijn echte naam; het was een willekeurig door de computer aan hem gegeven naam, zo zeiden de mensen die hem begeleidden althans. Het programma koos een codenaam die in geen enkel verband stond met zijn echte naam, nationaliteit of beroep. Dat was in dit geval goed gelukt. De man die de naam van Heathcliff had gekregen was geen vondeling en ook geen hopeloze romanticus. Ook was hij niet verbitterd of wraakzuchtig of gewelddadig van aard. Eigenlijk was het enige wat hij met de Heathcliff van Brontë gemeen had zijn donkere teint, omdat zijn moeder afkomstig was uit de voormalige Sovjetrepubliek Georgië. De republiek, zo vertelde ze graag trots, waar ook kameraad Stalin was geboren, de man van

wie ze nog steeds een portret in de woonkamer van haar appartement in Moskou had hangen.

Maar Heathcliff sprak en las vloeiend Engels, en hij had een voorliefde voor victoriaanse romans. Hij had er zelfs even over gedacht Engelse literatuur te gaan studeren, alvorens tot bezinning te komen en te kiezen voor een studie aan het Instituut voor Vreemde Talen in Moskou, dat werd beschouwd als de op een na gerenommeerdste universiteit van de Sovjet-Unie. De studieadviseur van zijn faculteit was talentscout voor de SVR, de buitenlandse inlichtingendienst, en na zijn afstuderen werd Heathcliff gevraagd voor de SVR-academie. Zijn moeder zette, gek van vreugde, bloemen en fruit bij het portret van kameraad Stalin. ‘Hij houdt je in de gaten,’ zei ze. ‘Ooit zul je een man zijn met wie rekening moet worden gehouden. Een man die moet worden gevreesd.’ In de ogen van zijn moeder was dat het beste wat je als man kon zijn.

De meeste cadetten hadden de ambitie naar een buitenlandse *rezidentura*, een SVR-basis, te vertrekken, om vijandige spionnen te rekruteren en in te zetten. Voor dat soort werk had je een bepaald type agent nodig. Hij moest vrijpostig, zelfverzekerd, praatgraag, vlug als water en een geboren verleider zijn. Helaas was Heathcliff met geen van deze eigenschappen gezegend. En hij had ook niet de lichamelijke capaciteiten die vereist waren voor de onfrissere praktijken van de SVR. Wat hij wel had was een talenknobbel – hij sprak zowel Duits, Nederlands als Engels vloeiend – en een geheugen dat zelfs naar de hoge maatstaven van de SVR als uitzonderlijk goed werd beschouwd. Hij mocht kiezen, een zeldzaamheid in de hiërarchische wereld van de SVR. Hij kon op het hoofdkwartier in Moskou gaan werken als vertaler, of als koerier in het veld. Hij koos voor het laatste, waarmee hij zijn lot bezegelde.

Het was niet echt sexy werk, maar wel essentieel. Met zijn vier talen en een koffertje vol valse paspoorten schuimde hij de wereld af in dienst van het vaderland, een clandestiene boodschappenjongen, een geheime postbode. Hij haalde pakketjes op uit zogenaamde dode brievenbussen, stopte geld

in safeloketten, en verkeerde zo nu en dan zelfs in het gezelschap van een heuse agent in dienst van de Centrale in Moskou. Het was niet ongebruikelijk dat hij driehonderd dagen per jaar buiten Rusland doorbracht, wat hem ongeschikt maakte voor een huwelijk of zelfs alleen al een serieuze relatie. Wanneer hij in Moskou was, zorgde de svr voor vrouwelijk gezelschap – beeldschone jonge meisjes die hem onder normale omstandigheden geen blik waardig zouden keuren – maar wanneer hij onderweg was, voelde hij zich regelmatig buitengewoon eenzaam.

Tijdens een van die eenzame buien, in een hotelbar in Hamburg, ontmoette hij zijn Catherine. Ze zat aan een tafeltje in de hoek en dronk witte wijn, een aantrekkelijke vrouw van halverwege de dertig met lichtbruin haar en zongebruinde armen en benen. Heathcliff had instructies gekregen zulke vrouwen te mijden wanneer hij op reis was. Dat waren namelijk ongetwijfeld vijandige geheim agentes of prostituees. Maar zo zag Catherine er niet uit. En toen ze Heathcliff over haar telefoon heen een blik toewierp en naar hem glimlachte, voelde hij een elektrische schok die vanuit zijn hart rechtstreeks naar zijn kruis ging.

‘Zin om bij mij te komen zitten?’ vroeg ze. ‘Ik drink niet graag alleen.’

Ze heette geen Catherine, maar Astrid. Althans, dat was de naam die ze in zijn oor had gefluisterd terwijl ze zacht een nagel over de binnenkant van zijn dijbeen had laten glijden. Ze was Nederlands, wat betekende dat Heathcliff, die zich voordeed als Russisch zakenman, in haar moedertaal met haar kon praten. Na een paar drankjes samen nodigde ze zichzelf uit in Heathcliffs kamer, waar hij zich veilig voelde. De volgende ochtend werd hij wakker met een enorme kater, wat hem eigenlijk nooit overkwam, en zonder ook maar enige herinnering aan een vrijpartij. Astrid had toen al gedoucht en een badjas aangetrokken. Bij daglicht was nog eens zo goed te zien hoe ongelooflijk mooi ze was.

‘Vanavond weer?’ vroeg ze.

‘Beter van niet.’

‘Waarom niet?’

Daarop had hij geen antwoord.

‘Maar dan neem je me wel eerst fatsoenlijk mee uit. Een lekker etentje. Misschien daarna nog naar een disco.’

‘En dan?’

Ze deed haar badjas open, een paar prachtige borsten tonend.

Hoe hard Heathcliff ook zijn best deed, hij kon zich niet herinneren die te hebben gestreeld.

Ze wisselden telefoonnummers uit, nog iets wat verboden was, en gingen ieder huns weegs.

Heathcliff moest die dag twee dingen doen in Hamburg, en daaraan voorafgaand was hij een paar uur bezig met zorgen dat hij onmogelijk gevolgd kon worden. Hij was net klaar met zijn tweede taak – iets ophalen uit een dode brievenbus – toen hij een berichtje kreeg met de naam van een trendy restaurant bij de haven.

Op het afgesproken tijdstip zat Astrid hem al stralend op te wachten aan hun tafel, met een fles afgrijselijk dure Montrachet.

Heathcliff fronste zijn voorhoofd; die wijn zou hij uit zijn eigen zak moeten betalen. De Centrale in Moskou hield zijn uitgaven nauwlettend in de gaten en berispte hem onmiddellijk wanneer hij zijn budget overschreed.

Zijn onbehagen ontging Astrid blijkbaar niet. ‘Maak je geen zorgen,’ zei ze. ‘Ik trakteer.’

‘Ik dacht dat ik j^ó fatsoenlijk mee uit moest nemen.’

‘Heb ik dat echt gezegd?’

Dat was het moment waarop het tot Heathcliff doordrong dat hij een vreselijke fout had gemaakt. Zijn instinct zei hem dat hij zo hard mogelijk moest weggrennen, maar hij wist dat dat geen zin had: hij moest de consequenties aanvaarden van wat hij had gedaan. En dus bleef hij in het restaurant en at met de vrouw die hem had bedrogen. Hun gesprek was stijf en geforceerd – als in een slecht televisiedrama – en toen de rekening kwam, was het Astrid die betaalde. Contant, uiteraard.

Buiten stond een auto te wachten. Heathcliff sribbelde niet tegen toen

Astrid hem kalm opdroeg op de achterbank plaats te nemen. Ook protesteerde hij niet toen de auto in de tegenovergestelde richting reed van waar zijn hotel was. De chauffeur was duidelijk een professional; hij deed zijn mond niet open terwijl hij een aantal manoeuvres uitvoerde die typisch waren bedoeld om eventuele achtervolgers af te schudden. Astrid doodde de tijd met het verzenden en ontvangen van berichten op haar telefoon. Tegen Heathcliff zei ze niets meer.

‘Hebben wij –’

‘De liefde bedreven?’ vroeg ze.

‘Ja.’

Ze staaarde uit het raam.

‘Mooi,’ zei hij. ‘Dat is maar beter ook.’

Toen ze eindelijk stopten, waren ze bij een klein huis aan zee. Binnen wachtte een man op hen. Hij praatte tegen Heathcliff in het Engels met een Duits accent. Zei dat hij Marcus heette. Zei dat hij voor een westerse inlichtingendienst werkte. Welke vertelde hij er niet bij. Vervolgens liet hij hem verschillende uiterst vertrouwelijke documenten zien die Astrid de vorige avond uit zijn afgesloten koffertje had gehaald en had gekopieerd, terwijl hij uitgeschakeld was door de verdovende middelen die ze hem had gegeven. Heathcliff zou hun zulke documenten blijven bezorgen, zei Marcus, en nog veel meer. Anders zouden Marcus en zijn collega’s het materiaal dat ze nu in hun bezit hadden gebruiken om de Centrale in Moskou te laten geloven dat Heathcliff een spion was.

In tegenstelling tot zijn naamgenoot was Heathcliff niet verbitterd of wraakzuchtig. Een half miljoen dollar rijker keerde hij naar Moskou terug, in afwachting van zijn volgende opdracht. De svr stuurde een beeldschoon jong meisje naar zijn appartement op de Mussenheuvel. Hij viel bijna flauw van angst toen ze zich voorstelde als Ekaterina. Hij bakte een omelet voor haar en stuurde haar weer weg zonder haar met een vinger te hebben aangeraakt.

De levensverwachting van een man in Heathcliffs situatie was niet hoog. De straf die op verraad stond, was de dood. Geen snelle dood, maar een afgrijpselijke dood. Net als iedereen die voor de svr werkte, had Heathcliff de verhalen gehoord. De verhalen van volwassen mannen die smeekten om een kogel die een einde zou maken aan hun lijden. Uiteindelijk zou die ook komen, op zijn Russisch, van achter, in de nek. De svr noemde het *vyssjajamaera*: de hoogste straf. Heathcliff nam zich voor nooit in hun handen te zullen vallen. Van Marcus kreeg hij een zelfmoordcapsule. Eén keer bijten was genoeg. Tien seconden. Dan zou het voorbij zijn.

Marcus gaf Heathcliff ook een geheim communicatieapparaatje waarmee hij berichten via de satelliet kon verzenden in versleutelde golven. Heathcliff gebruikte het zelden, hij gaf er de voorkeur aan de informatie persoonlijk aan Marcus te geven tijdens zijn reizen in het buitenland. Zo mogelijk liet hij Marcus foto's maken van de inhoud van zijn koffertje, maar wat ze voornamelijk deden, was praten. Heathcliff was zelf niet belangrijk, maar hij werkte voor belangrijke mensen en vervoerde hun geheimen. Bovendien kende hij de locaties van Russische dode brievenbussen overal ter wereld; die droeg hij met zich mee in zijn wonderbaarlijke geheugen. Heathcliff keek er wel voor uit niet te veel, te snel los te laten, omwille van zichzelf en omwille van zijn gestaag groeiende bankrekening. Hij gaf zijn geheimen stukje bij beetje prijs, om hun waarde te verhogen. Een half miljoen werd binnen een jaar een miljoen. Toen twee. En toen drie.

Van zijn geweten had Heathcliff geen last – hij was een man zonder ideologie of politieke overtuigingen – maar de angst lag dag en nacht op de loer. De angst dat ze in Moskou van zijn verraad wisten en hem nauwlettend in de gaten hielden. De angst dat hij één geheim te veel had doorgegeven, of dat een van de spionnen van de Centrale in het Westen hem uiteindelijk zou verraden. Herhaaldelijk smeekte hij Marcus hem in veiligheid te brengen, wat Marcus, soms met zachte woorden, soms met harde hand, weigerde. Heathcliff moest doorgaan met spioneren tot het moment waarop zijn leven echt in gevaar was. Dan pas mocht hij overlopen. Hij betwijfelde terecht of

Marcus zou kunnen beoordelen wanneer het zwaard precies zou vallen, maar een andere keus dan doorgaan had hij niet. Marcus had hem er met chantage toe gedwongen te doen wat hij wilde. En Marcus zou de geheimen tot het laatste restje uit hem persen alvorens hem van zijn verplichtingen te ontslaan.

Maar niet alle geheimen zijn gelijk geschapen. Sommige zijn doorsnee, alledaags, en kunnen worden doorgegeven zonder noemenswaardig risico voor de boodschapper. Andere, daarentegen, zijn veel te gevaarlijk om te verraden. Zo'n geheim trof Heathcliff uiteindelijk aan in een dode brievenbus in het verre Montreal. De brievenbus was in werkelijkheid een lege flat die werd gebruikt door een Russische illegaal die in het diepste geheim in de Verenigde Staten opereerde. In het gootsteenkastje zat een USB-stick verstopt. Heathcliff had opdracht gekregen die op te halen en naar het hoofdkwartier in Moskou te brengen en zo de machtige Amerikaanse National Security Agency te omzeilen. Voordat hij uit het appartement vertrok, stak hij het stickje in zijn laptop en kwam tot de ontdekking dat het niet vergrendeld was en de inhoud niet versleuteld. Heathcliff kon alle documenten ongehinderd lezen. Ze waren afkomstig van verschillende Amerikaanse inlichtingendiensten en waren allemaal van het hoogste vertrouwelijke niveau.

Heathcliff durfde de documenten niet te kopiëren. In plaats daarvan prentte hij alle details in zijn feilloze geheugen en keerde terug naar Moskou, waar hij de USB-stick overhandigde aan zijn meerdere, samen met een afkeurende, niet mis te verstane tirade over de illegaal die het ding niet fatsoenlijk had beveiligd. De meerdere, die Volkov heette, beloofde het er met de betreffende persoon over te hebben. Vervolgens bood hij Heathcliff als beloning een weinig stressvol uitstapje naar Boedapest aan. 'Zie het maar als een soort vakantie op kosten van de Centrale. Vat dit vooral niet verkeerd op, Konstantin, maar je ziet eruit alsof je er nodig even tussenuit moet.'

Die avond gebruikte Heathcliff het geheime communicatieapparaatje om Marcus te vertellen dat hij een geheim had ontdekt dat zo belangrijk was dat hij geen andere keus had dan over te lopen. Tot zijn grote verbazing maakte

Marcus geen enkel bezwaar. Hij gaf Heathcliff opdracht zich op dusdanige wijze van het apparaatje te ontdoen dat het nooit meer gevonden zou kunnen worden. Heathcliff sloeg het aan stukken en gooide die in een open riool. Daar zouden zelfs de bloedhonden van de afdeling beveiliging van de SVR niet zoeken, dacht hij.

Een week later, na een laatste bezoek aan zijn moeder in haar appartement ter grootte van een konijnenhok, met het dreigende portret van kameraad Stalin die alles zag, verliet Heathcliff Rusland voor de laatste keer. Aan het eind van de middag kwam hij in Boedapest aan, terwijl de stad langzaam met een laagje sneeuw werd bedekt, en nam een taxi naar het InterContinental Hotel. Vanuit zijn kamer had hij uitzicht op de Donau. Hij deed de deur dubbel op slot en schoof de grendel ervoor. Toen ging hij aan het bureau zitten, wachtend tot zijn mobiele telefoon zou gaan. Naast zijn telefoon lag de zelfmoordcapsule van Marcus. Eén keer bijten was genoeg. Tien seconden. Dan zou het voorbij zijn.

WENEN

Zo'n tweehonderdveertig kilometer naar het noordwesten, een paar trage bochten in de Donau verderop, sleepte een tentoonstelling van de werken van Peter Paul Rubens – schilder, geleerde, diplomaat, spion – zich naar zijn melancholieke einde. Hordes buitenlandse bezoekers waren gekomen en gegaan, en tegen het einde van de middag slenterden nog slechts een paar vaste klanten van het oude museum door de roze geverfde zalen. Een van hen was een man van middelbare leeftijd. Hij bekeek de enorme doeken met de corpulente naakten tegen een weelderige historische achtergrond vanonder de rand van een ver over zijn voorhoofd getrokken werkmanspet.

Een jongere man stond ongeduldig achter hem, een blik op zijn horloge werpend. 'Hoelang nog, baas?' vroeg hij op fluisterton in het Hebreeuws.

Maar de oudere man antwoordde in het Duits, en zo hard dat de slaperige zaalwacht in de hoek het kon horen: 'Er is er nog één die ik graag wil zien voordat ik weer wegga, als je het niet erg vindt.'

Hij liep de volgende ruimte in en bleef staan voor *Madonna en kind*, olieverf op doek, honderdzevenendertig bij honderdelf centimeter. Hij kende het schilderij tot in de kleinste details; hij had het gerestaureerd in een cottage aan zee in West-Cornwall. Een beetje door zijn knieën zakkend bestuurde hij het oppervlak bij het licht dat erop viel. Zijn werk hield zich goed.

Zou hij dat ook maar van zichzelf kunnen zeggen, dacht hij, en hij wreef over de plek onder aan zijn ruggengraat waar een felle steek van pijn doorheen ging. De twee onlangs gebroken wervels waren nog de minste van zijn lichamelijke ongemakken. Tijdens zijn lange, roemrijke carrière als agent van de Israëliëische geheime dienst was Gabriel Allon onder andere twee keer in zijn borst geschoten, aangevallen door een waakhond, een Duitse herder, en een paar trappen af gegooid in de kelders van de Loebjanka-gevangenis in Moskou. Zelfs Ari Shamron, zijn legendarische mentor, kon zijn aantal verwondingen niet evenaren.

De jonge man die Gabriel op de voet volgde door de zalen van het museum heette Oren. Hij was het hoofd van Gabriels beveiligingsteam, een onwelkom randverschijnsel van een recente promotie. Ze waren de afgelopen zesendertig uur onderweg geweest, met het vliegtuig van Tel Aviv naar Parijs, en toen met de auto van Parijs naar Wenen. En nu liepen ze door de verlaten tentoonstellingsruimtes naar de trap van het museum. Het was begonnen te sneeuwen, grote, donzige vlokken die recht naar beneden vielen in de windstille avondlucht. De doorsneebezoeker van de stad vond het vast pittoresk, de trams die door de met een laagje poedersuiker bedekte straten gleden, tussen lege paleizen en kerken door. Maar dat gold niet voor Gabriel. Wenen bezorgde hem altijd een somber gevoel, wanneer het sneeuwde al helemaal.

De auto stond op straat te wachten, de chauffeur achter het stuur. Gabriel zette de kraag van zijn oude Barbour-jack omhoog en zei tegen Oren dat hij naar het safehouse wilde gaan lopen. ‘Alleen,’ voegde hij eraan toe.

‘Ik kan u niet onbeschermd door Wenen laten lopen, baas.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat u nu het hoofd bent. En als er iets gebeurt –’

‘Dan zeg je dat je deed wat je gezegd was.’

‘Net als de Oostenrijkers.’ In het donker stak de lijfwacht Gabriel een Jericho 9mm-pistool toe. ‘Neemt u dan in ieder geval deze mee.’

Gabriel stak de Jericho achter zijn broekband. ‘Ik ben over een halfuurtje

bij het safehouse. Ik zal het King Saul Boulevard melden wanneer ik ben aangekomen.'

King Saul Boulevard was het adres van de Israëliische geheime dienst. Die had een lange, misleidende naam die weinig te maken had met het werk dat er in werkelijkheid werd gedaan. Zelfs het hoofd noemde het simpelweg het Bureau.

'Een halfuur,' herhaalde Oren.

'En geen minuut méér,' beloofde Gabriel plechtig.

'En als u te laat bent?'

'Dan ben ik vermoord of ontvoerd door is, de Russen, Hezbollah, de Ira-
niërs, of iemand anders die ik iets heb misdaan. Ik zou niet al te veel hoop
koesteren dat ik het er levend af breng.'

'En wij?'

'Met jullie komt het wel goed, Oren.'

'Dat bedoelde ik niet.'

'Ik wil jullie niet in de buurt van het safehouse,' zei Gabriel. 'Blijf weg tot
je van me hoort. En probeer me niet te volgen. Dat is een bevel.'

De lijfwacht staarde Gabriel zwijgend aan, een bezorgde uitdrukking op
zijn gezicht.

'Wat nu weer, Oren?'

'Weet u zeker dat u geen gezelschap wilt, baas?'

Zonder nog een woord te zeggen draaide Gabriel zich om en verdween in
het donker.

Hij stak de Burgring over en sloeg een voetpad van de Volksgarten in. Hij
was kleiner dan gemiddeld – een meter drieënzeventig misschien, in ieder
geval niet langer – en had de tengerere bouw van een wielrenner. Zijn gezicht
was lang, en smal bij de kin, met brede jukbeenderen en een ranke neus die
eruitzag alsof hij uit hout was gesneden. Zijn ogen waren een onnatuurlijke
kleur groen; zijn haar was donker met grijze stukken bij de slapen. Het was
een gezicht dat bij vele nationaliteiten paste, en Gabriel beschikte over de

linguïstische gaven om daarvan goed gebruik te kunnen maken. Hij sprak vijf talen vloeiend, waaronder Italiaans, dat hij had geleerd voordat hij halverwege de jaren zeventig naar Venetië was vertrokken om zich het ambacht van kunstbehoud eigen te maken. Daarna was hij door het leven gegaan als de zwijgzame maar begaafde restaurateur Mario Delvecchio, terwijl hij tegelijkertijd als geheim agent en moordenaar voor het Bureau werkzaam was geweest. In Wenen had hij een paar van zijn mooiste klussen geklaard. En een paar van zijn ergste.

Hij passeerde het Burgtheater, het meest prestigieuze podium van de Duitssprekende wereld, en volgde de Bankgasse tot aan Café Central, een van de beroemdste koffiehuisen van Wenen. Daar gluurde hij naar binnen door de berijpte ramen en zag in zijn herinnering Erich Radek, collega van Adolf Eichmann, martelaar van Gabriels moeder, nippen van een Einspänner, alleen aan een tafeltje. Radek de moordenaar was vaag en onduidelijk, als een figuur op een schilderij dat gerestaureerd moest worden.

‘Weet u zeker dat wij elkaar nooit eerder hebben ontmoet? Uw gezicht komt me erg bekend voor.’

‘Dat betwijfel ik ten zeerste.’

‘Misschien dat we elkaar ooit weer tegenkomen.’

‘Misschien.’

Het beeld verdween. Gabriel draaide zich om en liep naar de oude Joodse wijk. Vóór de Tweede Wereldoorlog had die een van de levendigste Joodse gemeenschappen van de wereld gehuisvest. Nu was die gemeenschap voor het grootste deel nog slechts een herinnering. Hij keek even naar een paar oude mannen die op onvaste benen de onopvallende deur van de Stadttempel, de belangrijkste synagoge van Wenen, uit kwamen, en liep toen verder naar een pleintje met restaurants. Een daarvan was het Italiaanse restaurant waar hij voor de laatste keer met Leah, zijn eerste vrouw, en Daniel, hun enige kind, had gegeten.

In een aangrenzende straat was de plek waar hun auto geparkeerd had gestaan. Gabriel ging onwillekeurig langzamer lopen, verlamd door herin-

neringen. Hij zag weer voor zich hoe hij had staan worstelen met de gordels van het autostoeltje van zijn zoontje, proefde nog de vage smaak van wijn op de lippen van zijn vrouw toen hij haar een laatste kus had gegeven. En hij hoorde weer het aarzelende geluid van de motor – als een plaat die op de verkeerde snelheid werd afgespeeld – omdat de bom vermogen aan de accu onttrok. Te laat had hij naar Leah geschreeuwd dat ze de sleutel niet nog een keer moest omdraaien. Toen, in een helwitte flits, waren zij en het kind voor altijd voor hem verloren gegaan.

Gabriels hart ging tekeer als een kerkklok. Niet nu, hield hij zichzelf voor, terwijl tranen zijn zicht vertroebelden, hij moest aan het werk. Hij hief zijn gezicht naar de hemel.

Mooi, hè? De sneeuw daalt neer op Wenen, terwijl het in Tel Aviv raketten regent...

Hij keek op zijn horloge: hij had nog tien minuten om bij het safehouse te komen. Terwijl hij zich door de verlaten straten haastte, werd hij overvallen door het overweldigende gevoel dat er iets akeligs in de lucht hing. Het kwam gewoon door het weer, stelde hij zichzelf gerust. Wenen bezorgde hem altijd een somber gevoel. Wanneer het sneeuwde al helemaal.